

په اروپا کی دمیشته افغانانو د تولنو فدراسیون

فدراسیون سازمانهای پناهندگان افغان در اروپا

Federation of Afghan Refugee Organizations in Europe

2013/09/29

فقط با تأمین عدالت میتوان زخمهای دل بازماندگان شهدا را التیام بخشید!

تاریخ سه ونیم دهه اخیر مملو است از روز های ماتم. گاهی دو روز ماتم با هم مصادف میشوند. امروز هفتم میزان در حالیکه ملت ما ماتمدار خون پنجهزار شهیدش است که توسط رژیم تحت رهبری حزب دموکراتیک خلق به وحشیانه ترین شکل کشته شده اند، به سیاه روز دیگری یعنی سالروز بقدرت رسیدن طالبان نیز اندیشیده به آناتیکه پروژه طالبان را طرح و تطبیق نمودند، لعنت میفرستد. بحران حقوق بشر که با کودتای خونین هفت ثور آغاز یافت با فجایع شش جدی و هشت ثور توسعه پیدا کرد و با رویکار آمدن طالبان به اوج خود رسید. اگر حزب دموکراتیک خلق (حزب وطن) طی چهارده سال حاکمیت خود پنجهزار قریه را ویران کرد، یک ونیم میلیون کشته و صدها هزار معیوب از خود بجا گذاشت و بیش از ده میلیون انسان را مهاجر ساخت، تنظیمهای هشت ثوری با عملکرد وحشیانه تر شهر کابل را به گفته خودشان به شهادت رسانیدند، 65 هزار کابلی را کشتند، حقوق طبیعی مردم را غضب نمودند و برجان، مال و ناموس شان رحم نکردند. این تنظیمها خود را در ذنیت مردم چنان کوبیدند که زمینه برای ISI و متحدینش مساعد شد تا پروژه طالبان را عملی سازند. آنچه طالبان در دوران حکومت شان انجام دادند یک دیکتاتوری مذهبی بود که به مردم امنیت داد ولی در برابر آن همه حقوق و آزادی های شان و حتی نان شانرا از آنها گرفت و به کرامت انسانی شان تاخت. در واقع هفت ثور و شش جدی منبع همه بدبختیهای سی و پنج سال اخیر افغانستان است.

انتشار لیست کشتار تقریباً پنجهزار کارگر، دهقان، دکاندار، مامور، دکتر، انجنیر، استاد فاکولته و غیره، به حالت شک و تردید فامیلهای شان که از سه ونیم دهه بدینسو منتظر بودند، خاتمه داد. اکنون که بازماندگان میدانند عزیزان شان جام شهادت نوشیده اند، به ختم قرآن میپردازند، فاتحه میگیرند و برای تطبیق عدالت روز شماری میکنند. همه شاهدیم که حکومت افغانستان با وصف کشف ده ها گور دسته جمعی به پالیسی معافیت از مجازات ادامه داده اکنون هم میخواهد با اتخاذ اقدامات سمبولیک اکتفا نموده از محاکمه مسئولین کشتار این پنجهزار شهید طفره رود. این در حالی صورت میگیرد که اسد الله سروری رئیس آگسا در دسترس حکومت قرار دارد و دو وزیر داخله و سایر اعضای کابینه های سالهای 1978-1979 افغانستان در آدرسهای معین در خارج از کشور زندگی میکنند. حکومت کرزی میتواند به سادگی خواستار استرداد آنها شود. قبل از اینکه این افراد هم چون امان الله (ع) بمیرند و قربانیان از رسیدن به حق مسلم شان یعنی عدالت محروم شوند، باید در سطح ملی و بین المللی اقدامات جدی اتخاذ گردد.

کمیته حقوق بشر فاروفا آنکه از اقدامات سمبولیک دولت هم استقبال میکند اما آنرا کافی ندانسته جداً خواستار تطبیق عدالت است. ما از بازماندگان قربانیان صمیمانه تقاضا میکنیم، در هرجائی که زندگی میکنند، عدالتخواهی شان را به نزدیکترین مراجع دولتی آشکار سازند. تا زمانی که قاتلین دیروز و امروز محاکمه نشده و به مجازات نرسند، مردم ما همیشه مقتول و مظلوم خواهند ماند.

(کمیته حقوق بشر فاروفا)